

# Temesvár után. Az erdőn

Temesvárból részeg strázsa  
bámulja erdők gyűrűjét:  
városa ujjára vontat,  
ki most ülte menyegzőjét.

Fái – tornyok vőlegénye,  
kapuk hártáját szakító,  
bokrain madarak vére:  
rács rozsdájaként rikító.

Nézi páskumok nyugalmát,  
hol karók közt reng a pázsit,  
nézi városába tartó  
árnyak kék banderilláit.

Bennünk búvik a sötétség  
alkonyatig, míg kiszállhat,  
s Temesváron üt az erdő:  
seregekbe dermedt bánat.

Fölöttünk, kéklő levélként,  
akasztottak nyelve ring a  
fákon. Nézzük – és öletni  
visszatérünk falvainkba.

Én – amint kiárad vérrel  
önnön szívéből a hajnal,  
te – amint a vér az éjjel  
bemocskolt ingén megalvad.

1971. április 5-6-7. / WM KGY 2015.8.1. / Tiszatáj, 1971 / 7; *Magdolna-zápor*,  
1975

---

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)